

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **Harpia Praha s.r.o.**, se sídlem Brdičkova 1913/17, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 6. 1. 2011, č. j. 18350/2010-170100-021,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 6. 1. 2011, č. j. 18350/2010-170100-021, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 2000,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 6. 1. 2011, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Praha Ruzyně ze dne 8. 9. 2009, č. j. 11465-3/2009-194100-023, jímž bylo rozhodnuto o zrušení celního prohlášení ev.č. 09CZ1751002M1HYJN0. V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán uvedl, že důvodem pro zrušení celního prohlášení byla skutečnost, že žalobkyně nevyhověla výzvě celního úřadu k předložení vývozní licence ohledně zboží označeného jako „TASER STUN GUN X26E Black“, navrženého k propuštění do režimu pasivního zušlechťovacího styku, jakožto vojenského materiálu. Odvolací orgán akcentoval názor Ministerstva průmyslu a

obchodu č.j. 14507/09/07430/07400 ze dne 4. května 2009, ze kterého vyplývá, že dne 7. 3. 2006 Český úřad pro zkoušení zbraní a střeliva vydal, jako pověřená autorita podle ustanovení § 74 odst. 1 a odst. 6 zákona č. 119/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, zákona o střelných zbraních rozhodnutí o kategorizaci zbraně č. 91-02412-06, elektrického paralyzér s vystřelovacími kontakty (typ TASER M26 a TASER X26), a zařadil tento výrobek do kategorie A. Přitom zbraněmi a střelivem kategorie A se podle ustanovení § 4 písm. a) zákona o střelných zbraních a střelivu rozumí zbraně:

1. vojenské, včetně odpalovacích zařízení, s výjimkou pušek, pistolí a revolverů, ověřených pro civilní použití, pokud podléhají ověřování podle zvláštního právního předpisu,
2. samočinné,
3. vyrobené nebo upravené tak, že lze utajit jejich účel, nebo u kterých byly původní charakter a podoba změněny tak, aby se jejich použitím mohly způsobit těžší následky, anebo zbraně maskované jako jiné předměty (zákeřné zbraně),
4. palné nevyrobené z kovů, pokud nejsou identifikovatelné jako zbraně při kontrolách osob a zavazadel pomocí detekčních a rentgenových přístrojů,
5. plynové nebo expanzní, nejde-li o dovozené výrobní provedení,
6. střelná nástrahová zařízení a
7. s pevně vestavěnými tlumiči hluku výstřelu nebo s pevně vestavěnými laserovými zaměřovači.

Dále žalovaný poukázal na sdělení Českého úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva ze dne 11.6.2009, zn. 2200-Pa/321/01/09, podle kterého se v případě el. paralyzér TASER X26E jedná o elektrický paralyzér s vystřelovacími kontakty, který je kombinací plynové zbraně, expanzního přístroje a elektronického přístroje, určený pro zneschopnění (paralyzaci) motorických funkcí člověka pomocí tvarového pulzu elektrické energie, který vyvolává neovladatelné kontrakce svalové tkáně. Jmenovaný úřad na základě konstrukce předmětného paralyzér, který má utajenou funkci oproti elektrickým paralyzérům s pevnými kontakty, jednoznačně určil tento typ elektrického paralyzér jako zakázanou zbraň do kategorie A podle ustanovení § 4 písm. a) bodu 3. zákona o střelných zbraních a střelivu. Odvolací orgán dále poukázal na stanoviska MPO č.j. 14507/09 ze dne 21.7.2009, ze kterého dále vyplývá, o tom, že předmětný elektrický paralyzér (s vystřelovacími kontakty) byl vyvinut pro policejní a jiné zásahové jednotky, z čehož vyplývá, že paralyzér s označením TASER X26E, model 26017, splňuje charakteristiku vojenského materiálu uvedenou v ustanovení § 5 zákona č. 38/1994 Sb. i přes to, že není jmenovitě uveden ve vyhlášce č. 89/1994 Sb., která ve své příloze č. 1 uvádí seznam vojenského materiálu. Odvolací orgán rovněž poukázal na stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu č.j. 12482/10/07400 ze dne 30.4.2010, podle něhož vyplývá, že MPO nemá pochyb ve věci posouzení elektrických paralyzérů s vystřelovacími kontakty o tom, že byly vyvinuty a jsou vyráběny pro bezpečnostní sbory, tzn. policii, pro orgány vězeňské služby, či pro justiční stráž, a tudíž naplňují ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 38/1994 Sb. Předmětné TASERY svou konstrukcí jsou zakázanou zbraní, kdy zakázanou částí této kombinované zbraně je jak její tělo, tak i výměnné hlavice samostatně. Z těchto důvodů, tj. účelu výroby a užití výrobku a jeho zařazení mezi zbraně kategorie A zákona o střelných zbraních a střelivu, byly předmětné TASERY kvalifikovány jako vojenský materiál ve smyslu ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 38/1994 Sb. Současně byly předmětné TASERY podřazeny pod skupinu vojenského materiálu SVM 1, podpoložka c) jako „zbraně používající bez-nábojnicové střelivo“, která je uvedena v příloze č. 1 „Seznam vojenského materiálu“ vyhlášky č. 89/1994 Sb., prováděcího předpisu k zákonu č. 38/1994 Sb., o zahraničním

obchodu s vojenským materiálem. Dále odvolací orgán uvedl, že pro začlenění zboží mezi vojenský materiál pro účel zákona č. 38/1994 Sb. je potřebné, aby zboží vyhovělo zákonem stanovené definici dle § 5 citovaného zákona (výrobky, jejich součásti a náhradní díly, které jsou vzhledem ke svým charakteristickým technicko-konstrukčním vlastnostem posuzovány jako zkonstruované nebo přizpůsobené pro použití v ozbrojených silách nebo bezpečnostních sborech, nebo jsou v těchto složkách užívány). Zboží, které je vojenským materiálem pro účel shora citovaného zákona, je podrobněji rozřazeno do 24 položek Seznamu vojenského materiálu, přílohy č. 1 vyhlášky č. 89/1994 Sb. Zboží "TASER", tedy kombinace plynové zbraně a expanzního přístroje, nebylo v době řízení ve věci celního prohlášení MRN 09CZ1751002M1HYJN0 samostatnou podpoložkou položky SVM 1, ale bylo zařazeno do podpoložky SVM 1c) jako zbraň používající bez-nábojnicové střelivo. Zde odvolací orgán doplnil, že česká praxe pod pojmem "vojenské použití" spatřuje i použití v bezpečnostních sborech, a přizpůsobit této skutečnosti interpretaci dokumentace, vycházející z jinak definovaných pojmů a zvyklostí. Konečně poukázal na to, že s platností od 1. 10. 2009 je distanční elektricky paralyzér s vystřelovacími kontakty TASER X26E vzhledem ke svým technicko-konstrukčním vlastnostem a způsobu užití vojenským materiálem podle vyhlášky č. 332/2009 Sb., o provedení některých ustanovení zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, ve znění pozdějších předpisů.

V žalobě žalobkyně uvedla, že již v průběhu správního řízení zaslala žalovanému vyjádření s důvody, pro které spatřuje stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu č.j. 14507/09 ze dne 21. 7. 2009 po právní i věcné stránce za vadné a uvedla důvody, proč předmětné zboží nesplňovalo zákonné podmínky pro jeho zařazení mezi zboží splňující charakteristiku vojenského materiálu. Těmito důvody byly tyto skutečnosti:

1. zboží není konstruováno cíleně pro použití v ozbrojených silách nebo bezpečnostních sborech;
2. zboží není v těchto složkách hromadně užíváno k zabezpečení úkolů obrany a bezpečnosti státu;
3. zboží není jmenovitě uvedeno v příloze vyhlášky MPO č. 89/1994 Sb.;
4. zboží bylo v minulosti dováženo, případně vyváženo do USA zpět výrobci za účelem jeho oprav. Vzhledem k tomu, že nedošlo ke změně zákonů ani prováděcích předpisů, určujících pravidla pro dovoz a vývoz tohoto zboží, není právní důvod ke změně postupu celního řízení.

Pokud jde o znalecký posudek z oboru zbraně Českého úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva č.j. 2200-Pa/590/09 ze dne 19. 1. 2010, vyplývá z něj, že žalovaný nebyl oprávněn od žalobce požadovat předložení vývozní licence, protože v době, kdy žalobkyně předkládala zboží celnímu úřadu k propuštění zboží k vývozu, tedy dne 19. 8. 2009, toto zboží dle znalce rozhodně charakter vojenského materiálu nesplňovalo. Ačkoliv žalovaný již od 19. ledna 2010 tedy věděl, že předmětné stanovisko MPO je podle znaleckého posudku ČÚZZS neplatné, neboť se je v rozporu se zákonem, tak i přes to dne 6. ledna 2011, tedy téměř rok od chvíle, kdy se o nezákonnosti stanoviska dozvěděl, odvolání žalobkyně zamítl a vše odůvodňuje tímto neplatným stanoviskem MPO. Právně vadné je i zařazení zboží TASER X26E Ministerstvem průmyslu a obchodu mezi vojenský materiál skupiny SVM 1, podpoložka c) jako „zbraně používající beznábojnicové střelivo“, uvedené v příloze č. 1 Seznamu vojenského materiálu vyhlášky č. 89/1994 Sb., jako prováděcího předpisu k zákonu č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem. Původní stanovisko MPO, adresované dne 21. 7. 2009 žalovanému, obsahovalo pouze tento text: „Z výše uvedeného vyplývá, že paralyzér

TASER X26E model 26017 splňuje charakteristiku vojenského materiálu uvedenou v ustanovení § 5 zákona i přesto, že není jmenovitě uveden ve vyhlášce č. 89/1994 Sb., která ve své příloze č. 1 uvádí seznam vojenského materiálu“. Teprve na základě dotazu v srpnu 2009 si MPO uvědomilo tuto chybu, která zneplatňovala právní závaznost stanoviska, a v odpovědi účelově zařadilo zboží TASER X26E mezi vojenský materiál jako zbraň používající beznábojnicové střelivo. Z uvedených skutečností vyplývají důvodné pochybnosti o správnosti zařazení předmětného zboží a žalobkyně proto zadala vypracování znaleckého posudku znalci Doc. Ing. J. K., CSc., pedagogovi Univerzity obrany v Brně. Z jeho znaleckého posudku č. 51-11 s názvem „Terminologická analýza pojmu beznábojnicové střelivo“ ze dne 16. března 2011 vyplývá, že hlavice distančního elektrického paralyzeru TASER nemá charakter náboje, tedy ani beznábojnicového střeliva, proto zařazení paralyzeru TASER, mezi vojenský materiál, který má charakter zbraně používající beznábojnicové střelivo, je nesprávné. Z uvedených důkazů tedy vyplývá, že zboží TASER X26E v rozhodnou dobu nebylo vojenským materiálem, neboť nebylo uvedeno v seznamu vojenského materiálu, který stanoví prováděcí předpis, a nebylo vojenským materiálem ani tehdy, kdy MPO dodatečně a účelově se snažilo zařadit mezi „zbraně používající beznábojnicové střelivo“. Žalobkyně proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl údaje o počtu prodaných zařízení TASER a o jejich užívání v ozbrojených silách a bezpečnostních sborech, včetně policejních sborů ve více než 40 zemích světa, jakož i o pochybnostech ohledně jejich bezpečnosti pro lidské zdraví a život. Ke znaleckému posudku znalce Doc. Ing. J. K. CSc. uvedl, že tento posudek nebyl ke dni vydání napadeného rozhodnutí součástí spisového materiálu, proto ani nemohl být přezkoumán jako relevantní důkazní prostředek. Po seznámení se s tímto posudkem v soudním spisu žalovaný uvedl, že v případě předmětného zboží jde o beznábojnicové střelivo, ale odmítá přirovnání výměnné hlavice Taseru k sestavě střely diablo a bombičky CO₂. Měl za to, že hlavice má Taseru charakter jednotného beznábojnicového dvojstřelového náboje. Konečně žalovaný uvedl, že kategorie zbraní, střeliva a doplňků zbraní stanovil zákon č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), v platném znění, který v ust. § 3 až 7 rozdělil zbraně a střelivo do čtyř kategorií označených písmeny A až D a dále jednotlivé kategorie rozdělil do skupin zbraní a střeliva, které jsou charakterizovány určitými technickými parametry. Rozdělení zbraní a střeliva do kategorií zákonem o zbraních má za cíl rozdělit zbraně a střelivo podle stupně jejich společenské nebezpečnosti, přičemž zbraně a střelivo kategorie A jsou považovány za společensky nejnebezpečnější. Žalovaný navrhl aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru že žaloba byla podána důvodně.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že Celní úřad Praha vydal dne 19. 8. 2009 výzvu pro žalobce, aby ten předložil vývozní licenci, která je potřebná k propuštění paralyzeru TASER X26E, podpoložka celního sazebníku 93040000, do celního režimu pasivního zušlechťovacího styku; návrh na propuštění zboží do tohoto styku podal deklarant celním prohlášením MRN 09CZ1751002M1HYJN0 dne 19. 8. 2009. V odůvodnění výzvy celní úřad vyjádřil názor, že zboží je vojenským materiálem. Žalobkyně na výzvu reagovala podáním ze dne 25. 8. 2009, v němž tento názor rozporovala a vývozní licenci odmítla předložit. Celní úřad rozhodnutím ze dne 8. 9.

2009, č. j. 11465-3/2009-194100-023, zrušil celní prohlášení ev.č. 09CZ1751002M1HYJN0, a to s odůvodněním, že paralyzér splňuje charakteristiku vojenského materiálu, i přesto, že není jmenovitě uveden v příloze č. 1 vyhlášky č. 89/1994 Sb. Takové zboží lze vyvézt jen na základě předložení licence – povolení k obchodování s vojenským materiálem. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž zejména odmítla stanovisko Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 21. 7. 2009, Odvolací správní orgán pak napadeným rozhodnutím dne 6. 1. 2011 toto odvolání zamítl.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Z obsahu výzvy vydané Celním úřadem Praha Ruzyně dne 19. 8. 2009 je zřejmé, že důvodem pro požadavek předložit vývozní licenci byl názor celního úřadu, že předmětné zboží, tedy paralyzér TASERX26E splňuje charakteristiku vojenského materiálu. Předmětem sporu mezi orgány celní správy a žalobkyní je pak právě a pouze otázka, zda toto zboží je vojenským materiálem nebo nikoliv, přičemž povinnost prokázat, že jím je, nesly od počátku právě orgány celní správy.

Co je vojenským materiálem, stanoví zákon č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů, v ust. § 5 odstavce 1 až 4 (ve znění platném do 30. 9. 2009), resp. 1 až 3 (ve znění platném do 26. 9. 2012). Oběma časovým zněním je společné to, že úvodní odstavce upravují materiální stránku výrobků a služeb, považovaných za vojenský materiál, zatímco poslední odstavec 4, resp. 3 upravuje formální stránku věci, když uvádí, že „Seznam vojenského materiálu podle předcházejících odstavců stanoví prováděcí předpis.“, resp. že „Seznam vojenského materiálu podle předcházejících odstavců stanoví prováděcí předpis na základě Společného seznamu vojenského materiálu Evropské unie.“ Vojenským materiálem je tedy to, co vyhovuje definicím v ust. § 5 odstavce 1 až 3, resp. 1 až 4, a současně co je uvedeno v seznamu vojenského materiálu v prováděcím předpise.

Tento seznam je přílohou vyhlášky, kterou se provádí zákona č. 38/1994 Sb. Vyhláška č. 89/1994 Sb., účinná do 1. 10. 2009, v příloze č. 1 předmětné paralyzéry výslovně nezmiňovala, což nelze vykládat jinak, než že v době její účinnosti tato zařízení nebyla vojenským materiálem. Přitom není nijak podstatné, zda a v jaké míře tyto paralyzéry vyhovovaly materiálním předpokladům pro to, aby byly považovány za vojenský materiál. Jak uvedeno výše, nezbytnou podmínkou podle zákona č. 38/1994 Sb. bylo to, že jsou jako vojenský materiál uvedeny v seznamu v prováděcím předpise. Pokud podle názoru Ministerstva průmyslu a obchodu tato zařízení po stránce materiální naplňovala definici vojenského materiálu podle zákona, pak bylo nezbytné je v seznamu v příloze č. 1 prováděcí vyhlášky výslovně uvést. Konec konců právě to, že tento seznam byl veden jako příloha vyhlášky ministerstva, tedy podzákonného právního předpisu, jehož novelizace nebo nahrazení je legislativně významně jednodušší, než změna zákona, měla zajistit, aby tento seznam pružně reagoval například na vývoj techniky a aktuálně obsahoval výčet takového zboží či služeb, jež je třeba považovat za vojenský materiál.

Soud tedy konstatoval, že vojenským materiálem je pouze a právě to, co vyhovuje podmínkám ust. § 5 zákona č. 38/1994 Sb., a to včetně evidence v seznamu podle prováděcího předpisu. Jelikož předmětné paralyzéry nebyly ke dni podání celního prohlášení evidovány v příslušném seznamu vojenského materiálu, nebylo možno je za vojenský materiál považovat a žalobkyni tudíž nebylo možno ani ukládat povinnosti, stanovené pro vývoz vojenského materiálu, ani jí přičítat k tíži případné nesplnění takové povinnosti.

Na těchto závěrech nemůže nic změnit ani to, že odvolací orgán disponoval několika stanovisky Ministerstva průmyslu a obchodu, která se snažila charakter paralyzérů jakožto vojenského materiálu dovodit ze způsobu jejich využití pro účely bezpečnostních sborů nebo ze způsobu jejich konstrukce a činnosti, kdy byly charakterizovány jako „zbraně používající bez-nábojnicové střelivo“. I kdyby byla tato stanoviska MPO věcně správná, nic by to nezměnilo na faktu, že tyto paralyzéry nebyly uvedeny v seznamu podle prováděcího předpisu. Závěr MPO o tom, že se jedná o „zbraně používající bez-nábojnicové střelivo“ byl pak vyvrácen samotným tímto ústředním orgánem státní správy. Jak je totiž zřejmé, v seznamu vojenského materiálu, který je obsažen v příloze č. 1 vyhlášky č. 332/2009 Sb., vydanou právě Ministerstvem průmyslu a obchodu k provedení zákona č. 38/1994 Sb. a s účinností od 1. 10. 2009 nahrazující vyhlášku č. 89/1994 Sb., jsou sice elektrické paralyzéry s vystřelovacími kontakty uvedeny, ale výslovně jako zcela nová, samostatná kategorie - viz položka SVM 1 písm. e) citované vyhlášky. Tuto samostatnou kategorii byl přitom nebylo nutno vytvořit, pokud by tyto paralyzéry bylo možno zahrnout do kategorie „c) zbraně využívající beznábojnicové nebo reaktivní střelivo“, jak původně ministerstvo tvrdilo.

Zcela irelevantní pak jsou ty části argumentace odvolacího orgánu, které se dovolávají stanovisek Českého úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva s tím, že tento úřad zařadil paralyzéry do kategorie A podle zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních, a to proto, že je charakterizoval jako zbraně s utajeným účelem podle ust. § 4 písm. a) bodu 3. Tento závěr Českého úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva je pro věc nyní projednávanou zcela bez významu, neboť je z něj sice zřejmé, že předmětné paralyzéry jsou zbraní spadající do kategorie A – zakázané zbraně, avšak to nic nevypovídá o tom, zda se jedná o vojenský materiál. Kategorie A je totiž širší pojem, protože v sobě zahrnuje několik druhů zbraní, mezi nimi též zbraně vojenské. Platí tedy, že každá zbraň vojenská je zbraní kategorie A, avšak ne každá zbraň kategorie A je nutně zbraní vojenskou. Sdělení Českého úřadu pro zkoušení zbraní a střeliva tedy nemůže být podkladem pro závěr, že předmětné paralyzéry jsou vojenským materiálem.

Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, neboť předmětné zboží nebylo ke dni 19. 8. 2009 vojenským materiálem a žalobkyně tedy nemohla být nucena plnit povinnost, kterou obecně závazný právní předpis vztahoval právě k vývozu vojenského materiálu. Žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha tedy byla podána důvodně a soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního a podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci úspěch, soud jí přiznal právo na náhradu nákladů řízení ve výši 2000,- Kč, tedy v hodnotě soudního poplatku zaplaceného z podané žaloby.

Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání za podmínek ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. února 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková